

Güzel değil batmakla gaib olan bir mahbub.

İbrahim aleyhisselâmdan sudûr ile kâinatın zeval ve ölümünü ilan eden na'y-ı **لَا أَحَبُّ الْأَقْلِينَ** beni ağlattırdı.

Onun için kalp gözü ağladı ve ağlayıcı katreleri döktü. Kalp gözü ağladığı gibi döktüğü her bir damlası da o kadar hazîndir, ağlattırıyor. Güya kendisi de ağlıyor. O damlalar, gelecek Farisî fıkralardır.

İşte o damlalar ise Nebiyy-i Peygamber olan bir Hakîm-i İlahî'nin kelâmullah içinde bulunan bir kelâmının bir nevi tefsiridir.

Güzel değil batmakla gaib olan bir mahbub. Çünkü zevale mahkûm, hakiki güzel olamaz. Aşk-ı ebedî için yaratılan ve âyine-i Samed olan kalp ile sevilmez ve sevilmemeli.

Bir matlub ki gurûbda gaybubet etmeye mahkûmdur; kalbin alâkasına, fikrin merakına değmiyor. Âmâle merci olamıyor. Arkasında gam ve kederle teessüf etmeye lâayık değildir. Nerede kaldı ki kalp ona perestiş etsin ve ona bağlansın kalsın.

Bir maksud ki fenada mahvoluyor, o maksudu istemem. Çünkü fâniyim, fâni olanı istemem; neyleyeyim?

Bir mabud ki zevalde defnoluyor; onu çağırمام, ona iltica etmem. Çünkü nihayetsiz muhtacım ve âcizim. Âciz olan, benim pek büyük dertlerime deva bulamaz. Ebedî yaralarımam merhem süremez. Zevalden kendini kurtaramayan nasıl mabud olur?

Evet, zahire müptela olan akıl, şu keşmekeş kâinatta perestiş ettiği şeylerin zevalini görmek ile meyasane feryat eder ve bâki bir mahbubu arayan ruh dahi **لَا أَحَبُّ الْأَقْلِينَ** feryadını ilan ediyor.

İstemem, arzu etmem, tâkat getirmem müfarakatı.